

občinski tajnik sta na prevleko sinjega nankina kupila po šest griven ali šestdeset kopejek aršin. Cerkvenec je na leto dal skrojiti si šaravare (hlače) iz nankina, telovnik pa iz pisanega garusa (kameelgarn). S kratka: vse hoče imeti nekaj posebnega. Kedaj bodo ljudje odpovedali se ničemurnosti? — Mnogim se bode morda neverjetno zdelo to, da je tudi hudoba vlovila se splošno nemoč; pa to je vendar — le res. Nad vse smešno je, ker hudoba sanjari, da je, Bog zna, kako krasen, a kakova spaka je, pí te bodi, človek se kar zdrzne! Hudoba je, kar Toma Grigorjevič trdi, najmrzkejša pokveka, kolikor jih lazi po sveti. Ali ne, tudi hudobec vhaja med ljubovniško zmés!

Pa v tem se je na nebi in pod nebom stemnilo tako, da ni bilo mogoče videti mesečine, niti — kaj dalje počenjata hudobec in čaralnica.

„Torej ti, kume, nisi bil še pri djaku, v njega novem domu!“ — začudil se je Kozak Čub, ko je odhajal iz svoje lesene hiše, mršavemu, visokemu, v kratek ovčji kožuh zahaljenemu zemljaku, čegar dolgi, z brado, kakor s kakim strniščem, odičeni obraz je pričal, da uže delj časa, nego dva tedna, ni doteknil se ga nikakov kosir, s katerimi zemljaki navadno brijó si brade, zato ker nimamo potrebnih brijev. „To bode vrla popivka nocoj!“ — opomnil je Čub in otrl si obraz. „Le nikar, da bi se zapoznila!“

O tej opomnji je Čub krepko nategnil na sebi pas, ki je kožuh imel prevezan z njim; pokrnil se je s čapko in krepkejšje je stisnil v roki bič — strah in grozo prilestnim stražnim psom; a nenadoma je pogledal k višku in ustavil se....

„Kakova spaka je to? — gleda no, gleda, Panas!...“

„Kaj pa je?“ — vprašal je kum in tudi pogledal k višku.

„Kaj, kako je? — meseca ni več!“

„Presneto, meseca ni več!“

„To je prav, da ga ni več!“ — potrdil je Čub nekako zloben na hladnodušnega kuma. „Tebi ni nič do tega!“

„Kaj pa naj učinim?“

„Prebito je bilo treba“, — govoril je Čub dalje in z rokama otrl brke — „treba je bilo, da je hudoba izvalila nama tako neugodo!... To je smešno, da bi poknil človek!... Kakor nalašč! Sedel sem v izbi pri oknu in gledal venkaj: noč je, pa je bilo svetlo, kakor po dnevi, sneg je kar lesketal o mesečini. Ali jedva sem stopil skozi vrata, dej, uže je temno, kakor v kakem duplu!“

Dolgo časa še je godrnjal in karal se Čub, vmes pa je premišljal, kaj naj bi učinil. Kako rad bi sedel pri djaku in blebetal z njim vred, pa na obeh stranéh njega uže gotovo sedé starosta, tuji bas in smolar Mikita, ki je po vsakih dveh tednih peljal se na trg v Poltavo in bril take burke, da so vsi zemljaki vsled samega smeha popadali se za trebuhe. Uže je Čub v mislih videl pred seboj na mizi slastno varenuho. Vse je bilo res vabljivo; ali temna noč ga je spomnila na počitek, ki je tako mil vsem Kozakom. Kako lepo bi bilo, da podloženih nog leží na peči, mirno kuri lulo in o pospavajoči temi posluša koledne pesni veselih mladenčev in dev, ki so jih goste gruče bile pod okni! Bogati Kozak bi se bil gotovo odločil tej zabavi, da je bil sam; ali dvema ni bilo tako dolgočasno in strašno hoditi po temni noči, pa tudi ni hotel drugim pokazati se, da je len in bojazljiv. (Dalje prih.)

Vabilo.

Dné 8. junija t. l. ali na sv. trojice dan, razkrila se bode v Št. Vidu nad Vipavo krasna spominska plošča slovenskega pisatelja, vikarija **Matija Vertovca**, in to po sledečem dnevnem sporedu:

1. Zjutraj slovesna sv. maša.
2. Po maši razkritje plošče s primernim govorom in petjem.
3. Položi se lavorikov venec na grob Vrtovčev.
4. Bankêt.
5. Beseda, katero priredi zvečer šentvidsko bralno društvo „Sloga“. Spored besedi se še objavi.

K obilni udeležbi vabi najuljudnejše odbor za postavljenje M. Vertovčeve spominske plošče.

(Vsa uredništva p. t. slovenskih časnikov so uljudno naprošena, da blagovolijo to povabilo objaviti.)

Naši dopisi.

Z Dunaja 12. maja. (*Pogreb cesaričen; spomlad.*) Minuli petek dospelo je na Dunaj truplo rajnke cesarice Marije Ane. Sijajen bil je uže sprevoz s kolodvora v Avguštinsko dvorno cerkev, ki je bila vsa črno pregrnjena. Ker je rajnka cesarica naročila, da se ne sme ne raztelesiti, ne balzamirati, opustilo se je to zoper sicer splošno navado. — Ljudstva je velikanske množice vrelo v cerkev gledat mrliča, soboto popoludne pa, ko se je truplo preneslo v rakev pod kapucinsko cerkvijo, bilo je po vseh bližnjih ulicah in trgih srednjega mesta toliko gledalcev, da kasneje došlim ni bilo moč tudi ne od daleč kaj videti.

Po ulicah srednjega mesta vihralo je v petek, soboto, nedeljo in v ponedeljek še prav mnogo črnih zastav. — Ker je lepo vreme ostalo tudi še v nedeljo, sfrčalo je pa prebivalstvo dunajsko skoro do zadnjega vse na deželo. Celi dan bile so železnice, tramvaj, omnibusi vsi prenapolnjeni, in kdor je imel priliko opazovati še ob 10. uri zvečer Dunaju bližnje postaje, videl je lahko še tam deloma do zadnjih stopnjic prenapolnjene železniške vozove, poleg teh pa še na stotine ljudi, katerim do tistega časa ni bilo mogoče priboriti si prostorčka na železniškem vlaku; najbolj vneti častitelji lepe pomladanske narave pa so se vračali iz dežele še le v ponedeljek. — Le čuditi se je, da se ne pripeti pomenljivih nesreč. Na južni železnici prihajal je na priliko vsak četrt ure vsaj po en vlak na Dunaj, spraznjeni so se zopet vračali do Novega mesta in zopet napolnjeni nazaj. Tržaški podnevni naglič pa je, se ve da tudi prenapolnjen na Dunaj došel še le ob 11. uri namesto ob 10. zvečer.

Spomladanska gorkota razgrela je tudi znanemu Bismarkovemu častitelju Schönererju še bolj njegovo nikdar hladno kri, pa tudi onim, katere je razžalil v svoji zadnji jezi zaradi severne železnice. Zato ima pa zdaj veliko veselje, da časniki vsak dan vedó kaj pisati o njegovih ali morebiti istinitih ali izmišljenih dvobojih. — Tako ima tudi ta — vitez svoje spomladansko veselje.

Iz Gorice 11. maja. (*O avstrijsko-italijanski komisiji.*) Znano je, da je bila začela 17. aprila t. l. v Gorici zborovati komisija, v katero ste poslali Avstrija pa Italija svoje zastopnike, z namenom, da bi se posvetovali in sklepali, v katerih mejah in s kakimi mrežami in pripravami bi smeli znanprej na jadranskem morji ribariti avstrijski in italijanski ribiči. Ta komisija, ki je štela od začetka lepo število dostojanstvenikov, učenjakov in izvedencev iz obeh držav, je imela pogostoma dolge seje, v katerih je zaslišavala tudi druge skušene možé in ribiče iz obmorskih pokrajin na Adriji.